

Det er rigtigt, at bl.a. forhold som ventelister til behandling og længden af gængse behandlingsforløb spiller en rolle, når varighedsbegrænsningen skal vurderes, men disse situationer er der jo – som ministeren allerede har gjort rede for – i et vist omfang taget højde for.

Fra at diskutere, om varighedsbegrænsningen eventuelt skal være lidt længere end 52 uger, og til, om den helt skal afskaffes, er der et langt skridt, i hvert fald et skridt, der på nuværende tidspunkt efter Det Radikale Venstres mening af to grunde er alt for langt.

For det første er vi imod at udskrive betingelsesløse checks. Skal der laves ændringer, skal det være som led i en samlet ydelses- og aktiveringsreform, og det er også i den sammenhæng, Socialkommissionen tager spørgsmålet om den nuværende maksimumperiode op.

For det andet mener Det Radikale Venstre principielt også, at vi har en bistandslov, vi i det store og hele kan være bekendt.

Det Radikale Venstre er ikke begejstret for, at overgang til kontanthjælp bliver holdt op som et skræmmebillede, hver gang diskussioner om dagpengeperioders længde dukker op. I forvejen er det ofte tilfældigt og bestemt ikke retfærdigt, om en ledig er på kontanthjælp eller på dagpenge. Så i forhold til ledige på kontanthjælp er der ingen højere retfærdighed forbundet med helt at fjerne varighedsbegrænsningen på sygedagpenge.

Så selv om det er en sympatisk tankegang, der ligger bag SF's lovforslag, mangler det efter Det Radikale Venstres opfattelse en indre logik.

Anne Baastrup (SF):

Hr. Villy Søvndal har søgt at give en pædagogisk beskrivelse af omfanget af dette lovforslag, og det har tilsyneladende også været nødvendigt.

Problemet er, at det også var nødvendigt i 1989. Socialdemokratiets ordfører i 1989, hr. Taanquist, lovede os i den forbindelse, at ingen ledige ville blive henvist til kontanthjælp. De ville blive aktiveret, de ville blive revalideret, eller de ville blive henvist til en førtidspension.

Vi har bare det problem, at det ikke sker. Og nu hører jeg fra Det Radikale Venstres ordfører, at det også er i orden, at man bliver henvist til bistandshjælp. Problemet er så, at hvis man har en ægtefælle, der er på efterløn med maksimumdagpenge, får man meget ofte det råd fra socialrådgiveren, at man bør skilles. Det mener jeg ikke er den rette vej.

Problemet er nemlig, at man godt kan have en sygdom, hvor man bliver rask bagefter, en sygdom, der varer mere end 1 år. I den periode, indtil man bliver raskmeldt, bliver man henvist til kontanthjælp. Har man en ægtefælle, som har en indtægt på 11.000 kr., og har man en husleje på under ca. 2.400 kr., får man intet i kontanthjælp. Og vi ser derfor sager, hvor folk bliver henvist til at blive skilt, eller vi ser, at deres hus går på tvangsauktion, eller at deres tilværelse på anden vis bliver ødelagt, og det er i en periode, hvor de forsøger at blive raske. Det er ikke hensigtsmæssigt.

Men jeg kan forstå, at de fleste ordførere er indstillet på at gå ind i et konstruktivt udvalgsarbejde.

Venstres ordfører kom med forslag om udnyttelse af privathospitaler. Jeg har en anden variation over det tema. Jeg mødte i valgkampen en kvinde, som bad mig oplyse, om jeg gik ind for privathospitaler, for hun havde nemlig fået at vide af sin kommune, at da hun ikke kunne oplyse et bestemt tidspunkt for – da hun ikke kunne få det opgivet fra hospitalet – hvornår hun kunne blive opereret og dermed helbredt, ville man lade hendes sygedagpenge forsvinde. Hun solgte sin bil, og hun blev opereret på et privathospital. Hun gik ind for privathospitaler. Jeg synes, man skulle have forlænget hendes dagpenge i stedet for.

Så kan jeg forstå, at både Fremskridtspartiet og socialministeren ikke har tillid til kommunerne. Jeg mener ikke, det er et argument, der er holdbart på lang sigt, at hvis vi ophæver varighedsbegrænsningen på sygedagpenge, så vil kommunerne blot have folk til at forblive på sygedagpenge.

Jeg er enig med ministeren i, at sygedagpenge er en korttidssydelse, og jeg kan forstå, at der er åbninger, og så vil jeg også godt vise en åbning. Jeg er parat til, at vi tager nogle forhandlinger om at udvide varighedsbegrænsningen på sygedagpenge med et års tid, således at vi måske vender tilbage til situationen før 1989 eller rettere den 2. april 1990, hvor vi fik begrænsningen forkortet til 1 år. Så det var da et tilbud, som jeg håber at vi kan arbejde videre med under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.